

[Socialministeren.]

Hr. Krag, som jo nærmest er den angrebne Part, selv vil svare.

Jeg vil blot sige, at der var noget mærkeligt usagligt over det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven i denne Affære. Han begyndte med at sige overfor det ærede Medlem Hr. Krag, at denne sidste ved Sagens første Behandling havde behandlet Lovforslaget som værende uden nogen synderlig Værdi, han var gaaet over det med en Tank, som havde jævnet alt med Jorden, i Modsætning til det ærede Medlem selv, der den Gang paa mange Omraader udtalte sig særdeles anerkendende om dette Lovforslag, men som aabenbart i Dag syntes, at det var urimeligt, at denne Tank var ledig, som det ærede Medlem Hr. Krag havde forladt, og derfor selv tog den i Brug for til Gengæld at undergrave sine Udtalelser fra første Behandling. Det er vist det, man kalder Politik.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven var forbavset over Beregningerne over Udgifterne og navnlig forbavset over, at Udgiften ikke var forandret med Hensyn til Fattighjælp. Jeg henviser ham med Hensyn hertil til de Udtalelser, der findes i Betænkningen. Han vil dør se, at man af Hensyn til det rent skønsmæssige har undladt at ændre ved Beregningen. Det findes i Betænkningen under Bilag 2, I, C, C, ad 1.

I øvrigt vil jeg gerne rette den Misforstaaelse, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i, at Forhandlingerne med Hensyn til Lovforslaget om social Forsorg mellem de 3 Partier ikke havde været hyggelige, eller at nogle af disse 3 Partier skulde have solgt deres tidligere Mening til Fordel for et politisk Forlig. Forhandlingerne var nøjagtig lige saa rolige, saglige og hyggelige efter som indtil det Øjeblik, da det ærede Medlem holdt op med at deltage i dem. De har hele Tiden været hyggelige og saglige og omhyggelige med det Formaal at naa til et saa godt og saa sagligt Resultat som muligt, og jeg tror ikke, de vilde være blevet væsentligt bedre, om det ærede Medlem vilde have deltaget i dem — selv om jeg ikke underkender den Hygge, der vilde være tilføjet dem yderligere.

Da jeg altsaa ikke er i Stand til at takke den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti særlig for hans Udtalelser her;

maa jeg til Gengæld fremsætte paa ny en Tak for de overordentlig rosende Udtalelser, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti fremsatte overfor mig ved Sagens første Behandling, Udtalelser, som jeg med stor Fornøjelse lige har gennemlæst, og som findes Sp. 2618—19 i Folketingstidenden for 1930—31. Det har ikke fra nogen Side været muligt at opnaa en saa højtflyvende Ros og Anerkendelse som den, det ærede Medlem den Gang lagde for Dagen, end ikke fra Ordføreren for Retsforbundet. Jeg er villig til — men jeg skammer mig næsten ved det — at læse det op, hvis det skulde kræves senere under Forhandlingen.

Det glædede mig meget at høre de Udtalelser, der blev fremsat af den ærede Ordfører for Retsforbundet. Det glædede mig, fordi de i Virkeligheden røbede en indgaaende Forstaaelse af, hvad der i hvert Fald har været min Hensigt med denne Socialreform. Aldeles ikke den Hensigt, som i Almindelighed fremstilles, og som særlig kommer frem i de Kredse, der tilhører „Skatteborgeren“, særlig voldsomt, endda injurierende i det sidste Nummer af dette Blad, en Hensigt, der skulde gaa ud paa at ønske at demoralisere Befolkningen med saa store omfattende Understøttelser som muligt. Tværtimod har hele mit Arbejde paa dette Omraade gaaet ud paa at paavise Nødvendigheden af at faa fast System i Understøttelseslovgivningen, paavise overfor Rigsdagen det Ansvar, alle Partier havde for, at denne Understøttelseslovgivning ikke bredte sig mere og mere, men at det, det kom an paa, var paa de forskellige Omraader at skabe Arbejde i Stedet for Understøttelse.

Derfor er det ganske falsk, og det er specielt meningsløst overfor undertegnede, hvad der sker fra mange Sider, at fremstille det, som om jeg ønskede at gaa i Spidsen for en Understøttelseslovgivning. Nej, det, Socialreformen tilstræber, er ikke at gaa i Spidsen med, men at *undgaa* Understøttelser i videst muligt Omfang, men omvendt overfor de Tilfælde, der — saaledes som det ogsaa blev anerkendt af den ærede Ordfører for Retsforbundet — altid vil blive, saa længe Samfundet er indrettet, som det er, idet der er mange, der slaas ud i Kampen for Tilværelsen, at sikre de daarligst stillede, de kronisk syge, de gamle, de svage, Børnene,